

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

14. července 2005 *

Ve věci C-192/04,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Cour de cassation (Francie) ze dne 17. února 2004, došlým Soudnímu dvoru dne 26. dubna 2004, v řízení

Lagardère Active Broadcast, právní nástupkyně Europe 1 communication SA,

proti

Société pour la perception de la rémunération équitable (SPRE),

Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH (GVL),

za přítomnosti:

Compagnie européenne de radiodiffusion et de télévision Europe 1 SA (CERT),

* Jednací jazyk: francouzština.

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení A. Rosas, předseda senátu, A. Borg Barthet, S. von Bahr, J. Malenovský (zpravodaj) a U. Løhmus, soudci,

generální advokát: A. Tizzano,
vedoucí soudní kanceláře: K. Sztranc, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 2. března 2005,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Lagardère Active Broadcast a Compagnie européenne de radiodiffusion et de télévision Europe 1 SA (CERT) D. Le Pradem, F. Maninem a P. Bouverym, avocats,
- za Société pour la perception de la rémunération équitable (SPRE) O. Davidsonem, avocat,
- za Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH (GVL) H. Weilem a K. Mailänderem, Rechtsanwälte,

- za francouzskou vládu G. de Bergues a A. Bodard-Hermant, jako zmocněnci,

- za německou vládu A. Tiemann a H. Klosem, jako zmocněnci,

- za Komisi Evropských společenství K. Banks, jako zmocněnkyní,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 21. dubna 2005,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu směrnice Rady 92/100/EHS ze dne 19. listopadu 1992 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem (Úř. věst. L 346, s. 61; Zvl. vyd. 17/01, s. 120) a směrnice Rady 93/83/EHS ze dne 27. září 1993 o koordinaci určitých předpisů týkajících se autorského práva a práv s ním souvisejících při družicovém vysílání a kabelovém přenosu (Úř. věst. L 248, s. 15; Zvl. vyd. 17/01, s. 134).

- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Lagardère Active Broadcast, společností, která je právní nástupkyní Europe 1 communication SA (dále jen „Lagardère“ nebo „Europe 1“) a Société pour la perception de la rémunération équitable (dále jen „SPRE“), jakož i Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH (dále jen „GVL“) ve věci povinnosti zaplatit spravedlivou odměnu za vysílání zvukových záznamů pro veřejnost prostřednictvím družice a pozemních retranslačních stanic ve Francii a Německu.

Právní rámec

Právní úprava Společenství

- 3 Podle čl. 8 odst. 1 a 2 směrnice 92/100:

„1. Členské státy stanoví výlučné právo výkonných umělců udělovat svolení nebo zakázat bezdrátové vysílání a sdělování jejich výkonů veřejnosti, s výjimkou případů, kdy výkon sám je již výkonem vysílaným nebo kdy se tak děje ze záznamu.

2. Členské státy stanoví právo, kterým se zajistí, že uživatel zaplatí jedinou spravedlivou odměnu, pokud je užito zvukového záznamu vydaného k obchodním účelům nebo rozmnoženiny takového záznamu k bezdrátovému vysílání nebo jakémukoliv jinému sdělování veřejnosti, a že tato odměna bude rozdělena mezi dotčené výkonné umělce a výrobce zvukových záznamů. [...]“

4 Šestý bod odůvodnění směrnice 93/83 uvádí:

„[...] pro účely ochrany autorského práva je dnes činěn rozdíl mezi sdělením veřejnosti prostřednictvím přímých družic a sdělením veřejnosti prostřednictvím komunikačních družic; [...] takové rozdíly v právním zacházení nejsou nadále ospravedlnitelné, protože je dnes dostupný a možný individuální příjem prostřednictvím obou typů družic.“

5 Podle sedmého bodu odůvodnění uvedené směrnice:

„[...] svobodnému vysílání programů také brání současná právní nejistota, zda vysílání přes družici, jejíž signál lze zachytit přímo, ovlivňuje pouze práva v zemi, ze které se vysílá, nebo dohromady ve všech zemích, kde lze takové vysílání přijímat [...].“

6 Třináctý bod odůvodnění téže směrnice zní následovně:

„[...] je proto třeba učinit konec rozdílům v režimu přenosu programů přes komunikační družice, které existují v členských státech, aby se zásadním kritériem v celém Společenství stala skutečnost, zda jsou díla nebo jiné chráněné příspěvky sdělovány veřejnosti [...]“

7 Sedmnáctý bod odůvodnění směrnice 93/83 uvádí:

„[...] při posuzování výše platby za nabytá práva by měly strany přihlížet ke všem aspektům vysílání, jakými jsou skutečný počet diváků programu, potenciální počet diváků a jazyková verze“.

8 Článek 1 odst. 1 směrnice 93/83 stanoví:

„Pro účely této směrnice se ‚družicí‘ rozumí družice pracující na frekvenčních pásmech, která jsou podle právních předpisů o telekomunikacích vyhrazena pro vysílání signálů přijímaných veřejností nebo jsou vyhrazena pro uzavřenou komunikaci z jednoho bodu do druhého. I ve druhém případě však musí být okolnosti, za kterých dochází k individuálnímu příjmu signálu, srovnatelné s okolnostmi v případě prvním.“

9 Článek 1 odst. 2 písm. a) a b) uvedené směrnice uvádí:

„a) Pro účely této směrnice se ‚sdělením veřejnosti pomocí družice‘ rozumí činnost pod kontrolou a odpovědností vysílající organizace, při které jsou programové signály určené pro příjem veřejnosti vkládány do nepřerušovaného řetězu sdělení vedoucího na družici a z ní dolů na zem.“

b) Ke sdělení veřejnosti pomocí družice dochází výlučně v těch členských státech, kde jsou pod kontrolou a odpovědností vysílající organizace programové signály vkládány do nepřerušovaného řetězu sdělení vedoucího na družici a z ní dolů na zem.“

10 Článek 4 odst. 1 a 2 směrnice 93/83 stanoví:

„1. Pro účely sdělení veřejnosti pomocí družice jsou práva výkonných umělců, výrobců zvukových záznamů a vysílajících organizací chráněna články 6, 7, 8 a 10 směrnice 92/100/EHS.

2. Pro účely odstavce 1 se ‚bezdrátovým vysíláním‘ ve směrnici 92/100/EHS rozumí také sdělení veřejnosti pomocí družice.“

Vnitrostátní právní úprava

11 Podle článku L 214-1 francouzského zákona o duševním vlastnictví:

„Pokud byl zvukový záznam zveřejněn k obchodním účelům, výkonný umělec a výrobce nejsou oprávněni bránit:

[...]

2° jak jeho vysílání, tak současnému a nezkrácenému přenosu tohoto vysílání kabelem.

Tato užití zvukových záznamů zveřejněných k obchodním účelům bez ohledu na místo zpracování těchto zvukových záznamů zakládají právo výkonných umělců a výrobců na odměnu. Tato odměna je hrazena osobami, které užívají zvukové záznamy zveřejněné k obchodním účelům za podmínek uvedených v bodech 1° a 2° tohoto článku.

Tato odměna je založena na příjmech z využívání nebo, pokud tak není učiněno, je vyměřena na základě paušální sazby [...]

[...]“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 12 Lagardère je vysílací společnost usazená ve Francii. Její programy jsou vytvářeny v jejích pařížských studiích a vysílány na družici. Signály se vrací na zem, kde jsou zachyceny retranslačními stanicemi umístěnými na francouzském území, které vysílají programy veřejnosti na velmi krátkých vlnách.
- 13 Vzhledem k tomu, že tento způsob vysílání nepokrývá celé francouzské území, družice přenáší tyto signály rovněž do vysílače ve Felsbergu, Sársko (Německo), který je technicky řízen tak, aby vysílal programy na dlouhých vlnách směrem ke zmíněnému území. Toto vysílání zajišťuje Compagnie européenne de radiodiffusion

et de télévision Europe 1 (dále jen „CERT“), která je dceřinou společností Lagardère. Programy vysílané ve francouzském jazyce mohou být z technických důvodů rovněž přijímány na německém území, avšak pouze v omezeném okruhu. Tyto programy nejsou předmětem obchodního využívání v Německu.

14 Lagardère má také k dispozici pozemní audiodigitální vedení, které umožňuje přenos signálů z pařížských studií vysílači umístěnému v Německu v případě poruchy družice. Před přechodem na družicový systém bylo pozemní vedení jediným prostředkem předávání signálů uvedenému vysílači. Toto vedení je však v současné době ještě funkční.

15 V rozsahu, v němž Lagardère ve svých programech užívá zvukové záznamy chráněné právem duševního vlastnictví, platí ve Francii za jejich užití poplatek výkonným umělcům a výrobcům zvukových záznamů (dále jen „poplatek za užití zvukových záznamů“). Tento poplatek je vybírán kolektivně SPRE. CERT platila v Německu za vysílání těchto zvukových záznamů roční paušální poplatek GVL, tedy společnosti založené podle německého práva, která je protějškem SPRE.

16 Za účelem vyhnutí se dvojímu placení poplatku za užití zvukových záznamů stanovila smlouva uzavřená mezi Europe 1 a SPRE, která byla prodloužena do 31. prosince 1993, že výše poplatku, který má být zaplacen Europe 1 výkonným umělcům a výrobcům bude snížena o částku, kterou CERT zaplatila GVL.

- 17 Ačkoliv od 1. ledna 1994 již žádná smlouva neopravňovala Europe 1 k provedení takového snížení, tato společnost nicméně pokračovala v jeho provádění. Jelikož SPRE měla za to, že takové snížení je neodůvodněné, zahájila řízení proti Europe 1 u Tribunal de grande instance (soud prvního stupně) v Paříži, který vyhověl jejímu návrhu, kterým se domáhala zaplacení celého poplatku posledně uvedenou. Poté co bylo toto rozhodnutí potvrzeno Cour d'appel (odvolací soud) v Paříži, podala Lagardère, která je právní nástupkyní Europe 1, kasační stížnost u Cour de cassation (dovolací soud).
- 18 Maje za to, že před ním probíhající spor vyvolává zejména s ohledem na rozhodnutí Bundesgerichtshof (Německo) ze dne 7. listopadu 2002 otázky výkladu směrnic 92/100 a 93/83, Cour de cassation se rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Pokud vysílací společnost, která vysílá z území jednoho členského státu, používá k rozšíření přenosu svých programů na určitou část svých vnitrostátních [posluchačů] vysílač, jenž se nachází v blízkosti na území jiného členského státu a jehož koncesionářem je její většinově vlastněná dceřiná společnost, upravuje právo tohoto druhého státu jediný a spravedlivý poplatek stanovený v čl. 8 [odst. 2] směrnice [...] 92/100 [...] a v článku 4 směrnice 93/83 [...], který je splatný v případě zvukových záznamů zveřejněných k obchodním účelům a obsažených v přenášených programech?

2) V případě kladné odpovědi, je původní vysílací společnost oprávněna odečíst částky zaplacené svojí dceřinou společností od poplatku, který je po ní vyžadován na základě celkového příjmu přenosů zaznamenaného na vnitrostátním území?“

K předběžným otázkám

K první otázce

- 19 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda v případě vysílání, jako je dotčené vysílání v původním řízení, směrnice 93/83 brání tomu, aby byl poplatek za užití zvukových záznamů upraven nejen právem členského státu, na jehož území je vysílací společnost usazena, ale rovněž právními předpisy členského státu, ve kterém se z technických důvodů nachází pozemní vysílač vysílající tyto programy do prvního státu.
- 20 Lagardère, SPRE a francouzská vláda se domnívají, že jelikož čl. 1 odst. 2 písm. b) směrnice 93/83 stanoví, že ke sdělení veřejnosti prostřednictvím družice dochází výlučně v tom členském státě, ve kterém jsou programové signály vkládány, toto ustanovení jasně označuje jediné použitelné právo v oblasti odměny za užití zvukových záznamů, tedy ve věci v původním řízení právo francouzské, a vylučuje souběžné použití více právních úprav.
- 21 GVL, německá vláda a Komise Evropských společenství uplatňují, že sdělení, jako je dotčené sdělení v původním řízení, není uvedeným ustanovením upraveno, a že tedy toto ustanovení nebrání souběžnému použití právních úprav dvou členských států.
- 22 Je tedy třeba nejprve přezkoumat, zda vysílání, jako je dotčené vysílání v původním řízení, představuje „sdělení veřejnosti pomocí družice“ ve smyslu čl. 1 odst. 2 písm. a) směrnice 93/83.

- 23 Toto posledně uvedené ustanovení definuje sdělení veřejnosti prostřednictvím družice jako „činnost pod kontrolou a odpovědností vysílající organizace, při které jsou programové signály určené pro příjem veřejnosti vkládány do nepřerušovaného řetězu sdělení vedoucího na družici a z ní dolů na zem“.
- 24 Zaprvé, z čl. 1 odst. 1 směrnice 93/83 vyplývá, že taková družice musí v rámci tohoto sdělení pracovat na frekvenčních pásmech, která jsou podle právních předpisů o telekomunikacích vyhrazena pro vysílání signálů přijímaných veřejností (dále jen „veřejná frekvenční pásma“) nebo pro neveřejné individuální sdělení (dále jen „neveřejná frekvenční pásma“). I ve druhém případě však musí být podle uvedeného ustanovení okolnosti, za kterých dochází k individuálnímu příjmu, srovnatelné s okolnostmi v prvním případě.
- 25 Jelikož jak francouzská vláda v odpovědi na písemnou otázku Soudního dvora, tak poradci Lagardère na jednání potvrdili, že k přenosu signálů nedochází na veřejných frekvenčních pásmech, je třeba přezkoumat, zda v rámci vysílání, jako je dotčené vysílání v původním řízení, může dojít k individuálnímu příjmu signálů za podmínek srovnatelných s podmínkami sdělení na veřejných frekvenčních pásmech.
- 26 Jelikož obsah požadavku vyjádřeného v čl. 1 odst. 1 druhé větě směrnice 93/83 není touto směrnicí výslovně upřesněn, je namístež jej definovat se zřetelem k cíli této směrnice.
- 27 V tomto ohledu ze sedmého bodu odůvodnění uvedené směrnice nejprve vyplývá, že jejím cílem je zmírnění současné právní nejistoty, zda vysílání přes „družici, jejíž signál lze zachytit přímo“, ovlivňuje pouze práva v zemi, ze které se vysílá.

28 Mimoto podle třináctého bodu odůvodnění směrnice 93/83 má tato směrnice ukončit rozdíly v režimu přenosu programů přes komunikační družice, tedy družice pracující na neveřejných frekvenčních pásmech, které existují v členských státech, aby se zásadním kritériem v celém Společenství stala skutečnost, zda jsou díla nebo jiné chráněné příspěvky sdělovány veřejnosti.

29 Dále je třeba poznamenat, jak uvádí generální advokát v bodě 39 svého stanoviska a jak také vyplývá z návrhu směrnice Rady ze dne 11. září 1991 o koordinaci určitých předpisů týkajících se autorského práva a souvisejících práv při družicovém vysílání a kabelovém přenosu [COM(91) 276 konečné], že původně bylo takové sdělení veřejnosti přímo prostřednictvím družice možné pouze formou signálů vysílaných na frekvenčních pásmech, které byly právně vyhrazeny pro příjem veřejnosti. Naproti tomu toto sdělení nebylo možno provádět formou signálů vysílaných na neveřejných frekvenčních pásmech. Nicméně na základě technologického rozvoje družic a přijímacích antén určených široké veřejnosti se stalo možným vysílat přímo pro veřejnost na neveřejných frekvenčních pásmech. I když tak posledně uvedená pásma nejsou podle právních předpisů o telekomunikacích formálně vyhrazena pro sdělení veřejnosti, v době přijetí směrnice 93/83 již mohly být programové signály *de facto* přijímány veřejností přímo z družic, které používaly tato frekvenční pásma.

30 Zákodárce Společenství tak zamýšlel upravit sdělení prostřednictvím družic používajících neveřejná frekvenční pásma, aby zohlednil tento technický pokrok, a v důsledku toho podřídil tato sdělení režimu směrnice 93/83, výlučně pokud veřejnost může signály zachytit individuálně a přímo z uvedených družic.

- 31 Nakonec je třeba konstatovat, že omezený okruh osob schopných zachytit signály z družic výlučně pomocí odborného vybavení nelze považovat za veřejnost vzhledem k tomu, že veřejnost musí být tvořena blíže neurčeným počtem potenciálních posluchačů (k pojmu veřejnosti viz rozsudek ze dne 2. června 2005, Mediakabel, C-89/04, Sb. rozh. s. I-4891, bod 30).
- 32 V projednávaném případě se přitom účastníci v původním řízení shodují, že signály z dotčené družice jsou kódovány a mohou být přijímány pouze pomocí zařízení vyhrazeného odborníkům. Tyto signály naopak nemohou být zachyceny pomocí zařízení určeného široké veřejnosti.
- 33 V takovém případě nedochází k individuálnímu příjmu za podmínek srovnatelných s podmínkami sdělení na veřejných frekvenčních pásmech. V důsledku toho uvedená družice nepracuje v rámci dotčeného vysílání v původním řízení jako družice ve smyslu čl. 1 odst. 1 směrnice 93/83.
- 34 Zadruhé, výsledkem předchozích úvah, především těch uvedených v bodě 32 tohoto rozsudku, je rovněž zjištění, že vysílání, jako je dotčené vysílání v původním řízení, nespĺňuje další kritérium vyjádřené v čl. 1 odst. 2 písm. a) uvedené směrnice, tedy požadavek, aby programové signály byly určeny pro příjem veřejnosti.
- 35 Z porovnání znění různých jazykových verzí tohoto ustanovení, zejména anglické verze („programme-carrying signals intended for reception by the public“), německé verze („die programmtragenden Signale, die für den öffentlichen Empfang bestimmt sind“), španělské verze („las señales portadoras de programa, destinadas a la

recepción por el público“) nebo nizozemské verze („programmadragede signalen voor ontvangst door het publiek“) vyplývá, že určeny veřejnosti musejí být signály, a nikoliv programy přenášené těmito signály.

36 Takový výklad je krom toho potvrzen cílem směrnice 93/83, jak byl připomenut v bodech 29 a 30 tohoto rozsudku.

37 V takové situaci, jako je situace v původním řízení, jde přitom o programy, které jsou určeny veřejnosti, a nikoliv o signály vysílané družici a vracející se na zem.

38 Je totiž namístě připomenout, že tyto signály jsou kódovány a že mohou být zachyceny pouze pomocí zařízení vyhrazeného odborníkům, jako je zařízení pozemního vysílače ve Felsbergu. Ostatně sama Lagardère, která je vysílací společností kontrolující všechna dotyčná sdělení, uznala, že v současné době veřejnost nemůže tyto signály přijímat. Jejím úmyslem tedy není, aby signály vysílané družici a vracející se na zem byly dosažitelné veřejností. Veřejnost je totiž v rámci takového sdělení příjemcem odlišného druhu signálů, tedy signálů vysílaných na dlouhých vlnách, které nejsou přenášeny přes družici. Lagardère tedy posílá signály přes družici pouze s cílem přenést tyto signály do uvedeného pozemního vysílače, který dále vysílá programy v reálném čase jiným způsobem než prostřednictvím družice. Je to tedy tento vysílač, který je jediným příjemcem signálů, které jsou předmětem sdělení prostřednictvím družice dotčeného v původním řízení.

39 Zatřetí, čl. 1 odst. 2 písm. a) směrnice 93/83 požaduje, aby programové signály byly přenášeny veřejnosti formou „nepřerušovaného řetězu sdělení vedoucího na družici

a z ní dolů na zem“. Tato směrnice se tedy vztahuje na uzavřený systém sdělení, v němž je družice ústředním, hlavním a nenahraditelným prvkem v tom smyslu, že v případě její poruchy je přenos signálů technicky nemožný, a veřejnost tedy nepřijímá žádný program.

- 40 Směrnice 93/83 se naproti tomu v zásadě nevztahuje na systém nebo podsystém sdělení, jehož základní složkou je pozemní vysílač a který od svého uvedení do provozu pracuje prostřednictvím pozemního audiodigitálního vedení. Přestože takový systém nebo podsystém může být v jistém okamžiku doplněn komunikační družicí, tato družice se tím nestane hlavním, ústředním a nenahraditelným prvkem systému.
- 41 Začtvrté v době, kdy by vysílací společnost v případě poruchy družice právě přenášela signály do uvedeného pozemního vysílače prostřednictvím pozemního audiodigitálního vedení, by nedocházelo k družicovému přenosu, a použití směrnice 93/83 by tak bylo již pojmově vyloučeno. Pokud by přitom bylo přijato tvrzení společnosti Lagardère a francouzské vlády, toto sdělení by bylo nutně podřízeno režimu směrnice 93/83, jakmile by družice byla opět provozuschopná. Použitelnost směrnice by tak závisela na nepředvídatelných okolnostech spojených s riziky fungování uvedené družice, což by vyvolalo právní nejistotu režimu použitelného na práva související s autorským právem.
- 42 Taková situace by nebyla slučitelná s cílem uvedené směrnice, kterým je poskytnutí právní jistoty vysílacím organizacím a držitelům práv, co se týče právních předpisů použitelných na řetěz sdělení.

- 43 Ze souhrnu předchozího vyplývá, že vysílání, jako je dotčené vysílání v původním řízení, nepředstavuje sdělení veřejnosti prostřednictvím družice ve smyslu čl. 1 odst. 2 písm. a) směrnice 93/83. V důsledku toho nespadá pod odstavec 2 písm. b) tohoto článku.
- 44 Na první otázku je tedy třeba odpovědět tak, že v případě vysílání, jako je dotčené vysílání v původním řízení, směrnice 93/83 nebrání tomu, aby byl poplatek za užití zvukových záznamů upraven nejen právem členského státu, na jehož území je vysílací společnost usazena, ale rovněž právními předpisy členského státu, ve kterém se z technických důvodů nachází pozemní vysílač vysílající tyto programy do prvního státu.

K druhé otázce

- 45 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 8 odst. 2 směrnice 92/100 musí být vykládán tak, že za účelem stanovení spravedlivé odměny uvedené v tomto ustanovení je vysílací společnost oprávněna jednostranně odečíst z výše poplatku za užití zvukových záznamů splatného v členském státě, ve kterém je usazena, výši poplatku odvedeného nebo požadovaného v členském státě, na jehož území se nachází pozemní vysílač vysílající programy do prvního státu.
- 46 Na úvod je třeba zdůraznit, že ze znění a systematiky směrnice 92/100 vyplývá, že tato směrnice zavádí minimální harmonizaci v oblasti práv souvisejících s autorským právem. Směrnice tedy nemá zpochybnit zejména zásadu teritoriality těchto práv uznanou mezinárodním právem a přijatou rovněž Smlouvou o ES. Tato práva mají tedy teritoriální povahu a vnitrostátní právo může mimo jiné stanovit sankce pouze ve vztahu k jednání, ke kterému došlo na vnitrostátním území.

- 47 Mímoto je namísto připomenout, že ve věci v původním řízení jsou programy obsahující chráněné zvukové záznamy vysílány prostřednictvím pozemních vysílačů nacházejících se na francouzském území a jednoho pozemního vysílače nacházejícího se na německém území. Jelikož k vysílací činnosti dochází na území dvou členských států, jsou uvedená práva založena na dvou vnitrostátních právních úpravách.
- 48 V této souvislosti je třeba poukázat na to, že Soudní dvůr již rozhodl, že neexistuje žádný objektivní důvod k tomu, aby soudce Společenství vymezil přesná pravidla pro stanovení jednotné spravedlivé odměny, čímž by Soudní dvůr nutně nahrazoval roli členských států, kterým směrnice 92/100 neukládá žádné zvláštní kritérium. Přísluší tedy jediné členským státům, aby na svém území vymezily nejvíce relevantní kritéria k zajištění dodržování spravedlivé odměny, jak je tento pojem obsažen v právu Společenství (rozsudek ze dne 6. února 2003, SENA, C-245/00, Recueil, s. I-1251, bod 34).
- 49 Členské státy nicméně musejí vykonávat své pravomoci v této oblasti v mezích uložených právem Společenství, a zejména čl. 8 odst. 2 směrnice 92/100, podle kterého musí být tato odměna spravedlivá. Konkrétněji musejí stanovit kritéria spravedlivé odměny, která umožňují dosažení přiměřené rovnováhy mezi zájmem výkonných umělců a výrobců zvukových záznamů na získání odměny na základě vysílání daného zvukového záznamu a zájmem třetích osob na možnosti vysílat tento zvukový záznam za rozumných podmínek (výše uvedený rozsudek SENA, bod 36).
- 50 Tato odměna, která představuje protiplnění za obchodní užití zvukového záznamu, zejména pro účely vysílání, tak předpokládá, že její spravedlivá povaha bude předmětem rozboru zejména s ohledem na hodnotu tohoto užití v obchodním styku (výše uvedený rozsudek SENA, bod 37).

- 51 Za účelem stanovení takové hodnoty je třeba v tomto konkrétním bodě vycházet z kritérií sedmnáctého bodu odůvodnění směrnice 93/83, a přihlížet tedy ke všem parametrům vysílání, jakými jsou zejména skutečný počet diváků, potenciální počet diváků a jazyková verze programu.
- 52 Užití zvukových záznamů pro vysílací činnost v členském státě, ve kterém se nachází uvedený pozemní vysílač, přitom nijak nesnižuje skutečný nebo potenciální počet diváků v členském státě, v němž je vysílací společnost usazena, a v důsledku toho ani hodnotu tohoto užití v obchodním styku na území tohoto posledně uvedeného státu.
- 53 Krom toho ze spisu jistě vyplývá, že vysílání zvukových záznamů je skutečně obchodně využíváno pouze na francouzském území, neboť reklamní programové bloky jsou prodávány výlučně francouzským společnostem. Stejně tak se téměř všichni posluchači nacházejí ve Francii, jelikož jednak vysílání dotčené v původním řízení může být přijímáno veřejností na německém území pouze v omezeném okruhu a jednak jsou programy vysílány ve francouzském jazyce.
- 54 Nicméně jelikož počet skutečných nebo potenciálních posluchačů programů v členském státě, ve kterém se nachází uvedený pozemní vysílač, není zcela nulový, má užití chráněného zvukového záznamu určitou hospodářskou hodnotu i v tomto státě, byť je tato hodnota malá. V důsledku toho může posledně uvedený stát s ohledem na zásadu teritoriality připomenutou v bodě 46 tohoto rozsudku požadovat zaplacení spravedlivé odměny za vysílání zmíněných zvukových záznamů na svém vlastním území. Okolnosti uvedené v předcházejícím bodě, které omezují hospodářskou hodnotu takového užití, jsou důležité, pouze co se týče výše tohoto poplatku, a přísluší soudům uvedeného státu, aby k nim přihlédly při určování tohoto poplatku. Naopak tyto okolnosti nezpochybňují skutečnost, že poplatek stanovený tímto způsobem je odměnou za užití zvukových záznamů v tomto státě a že jeho zaplacení nelze zohlednit při výpočtu spravedlivé odměny v jiném členském státě.

- 55 S ohledem na předchozí úvahy je na druhou otázku třeba odpovědět, že čl. 8 odst. 2 směrnice 92/100 musí být vykládán tak, že za účelem stanovení spravedlivé odměny uvedené v tomto ustanovení není vysílací společnost oprávněna jednostranně odečíst z částky poplatku za užití zvukových záznamů splatného v členském státě, v němž je usazena, částku poplatku odvedeného nebo požadovaného v členském státě, na jehož území se nachází pozemní vysílač vysílající programy do prvního státu.

K nákladům řízení

- 56 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

- 1) V případě vysílání, jako je dotčené vysílání v původním řízení, směrnice Rady 93/83/EHS ze dne 27. září 1993 o koordinaci určitých předpisů týkajících se autorského práva a práv s ním souvisejících při družicovém vysílání a kabelovém přenosu, nebrání tomu, aby byl poplatek za užití zvukových záznamů upraven nejen právem členského státu, na jehož území je vysílací společnost usazena, ale rovněž právními předpisy členského státu, ve kterém se z technických důvodů nachází pozemní vysílač vysílající programy do prvního státu.

- 2) Článek 8 odst. 2 směrnice Rady 92/100/EHS ze dne 19. listopadu 1992 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem, musí být vykládán tak, že za účelem stanovení spravedlivé odměny uvedené v tomto ustanovení není vysílací společnost oprávněna jednostranně odečíst z částky poplatku za užití zvukových záznamů splatného v členském státě, v němž je usazena, částku poplatku odvedeného nebo požadovaného v členském státě, na jehož území se nachází pozemní vysílač vysílající programy do prvního státu.

Podpisy.